Publicat a *Ajuntament de Granollers* (https://www.granollers.cat)

Any 2000. Empar Moliner

Un home pelut i lleugerament malencònic, de nom Ramon Galobart es corda els botons de la camisa (començant per baix i acabant per dalt) alhora que canta una escala ascendent. ¡Ma me mi mo mu me mi mo muuu! S'està a l'Hotel Iris, a l'habitació del costat de la meva, i el sento mentre els escric. Pregunto a recepció i em diuen que és vocalista d'una orquestra que un dia d'aquests ha d'actuar aquí. Jo -potser ho deuen saber- escric un conte sobre la festa major, en quatre capítols.

Capítol I.

A l'hora de dinar, a l'Iris, Ramon Galobart es disculpa per les escales ascendents i m'explica que la resta de components de l'orquestra dormen en un altre lloc, però que ell no hi cabia. Jo, per dir alguna cosa, li dic que trobo que Iris no és nom d'hotel sinó de vident o de perruqueria. Per damunt de tot sóc una dona d'ordre i per mi, el concepte d'ordre aplicat a un hotel, fóra que es digués Reconquista. Com que Galobart és a Granollers per fer un bolo i jo per fer allò que se'n diu una feina alimentícia (una feina alimentícia que em fa moderadament feliç) hem de concloure que la combinació d'això nostre és un bolo alimentici; és a dir, una substància esperem que saborosa i mastegada que s'hauran d'empassar.
-Vostè és d'aquí?- em pregunta. I moc el cap per dir que no.
-És que em fa falta trobar una interflora- fa, queixós. Ha d'enviar-li flors a la seva xicota que es veu que no li parla. I no m'estranya. Hi ha dones que es deixarien atropellar, abans de parlar amb en Galobart.
Li dic que a mitja tarda l'acompanyaré al carrer Corró (em sembla que hi ha una botiga de flors) si ell m'acompanya primer a la Porxada a veure el pregó. Això l'il·lusiona.
-Potser el fa l'Helena Garcia Melero-. Diu. És una presentadora de les notícies que li agrada molt. La troba elegant.
Salt en el temps. Tarda. La plaça s'omple de gent, i en Galobart i jo adoptem els rols de policia i manifestants: jo dic que hi ha unes cinc mil persones i ell diu que n'hi ha tres mil. El balcó s'omple de gent de diferents races. Cap d'ells és aquesta Helena Garcia Melero i aquí hi ha la gràcia.
- Què és això?- em pregunta com si fos culpa meva.- Qui són aquests?
- Galobart, són granollerins que fan el pregó, perquè són de diverses races-, li explico, com una professora de japonès amb alumnes alemanys de cinc anys, el primer dia de classe.
Al nostre costat hi ha una noia que porta texans descolorits. I ara que m'hi fixo, els cabells també. De fet, m'hi torno a fixar i tant els cabells com els texans duen els seus 150 rentats a la pedra. Tota l'estona diu "o sigui". Porta un gos com un cavall, i sembla a punt d'arribar al Nirvana.
La bèstia ens olora amenaçadorament, però com que jo sóc aquí gràcies als impostos de la noia i potser del gos, procuro semblar amical.
- Hola gooos, macoo- faig, falsa. De fet, si els haig de ser sincera, prefereixo que un gos em mossegui que no que em llepi.

- A veure...- ens il·lustra, la noia, amb aquella felicitat de quan instrueixes l'ignorant. - Es un pregó multiracial, no?... -I es duu les mans a la cara en un gest d'alegria que en el fons sembla més aviat un Crit de Munch. - La gràcia que té és que el fan persones anònimes, okey? És el pregó de la diversitat i la tolerància, no?
- Apa, Galobart, anem a la cercavila- li proposo perquè deixi de fer morros.
- Les cercaviles fan músiques simiesques- replica.
- Ah, de puta mare, jo m'hi apunto!- fan el gos i la noia. Déu meu.
I mentre esperem que surtin els Diables, en Galobart es pren un tranquil·lizant:
- A mi doneu-me el meu repertori i no em tragueu d'aquí.
Ens veiem obligades a preguntar quin és el seu repertori.
- Doncs cançó catalana. No us deu agradar, suposo- anticipa, emprenyadíssim.
- Vols dir Els Pets?- fa la noia. Ui el que li ha dit.
- ¡Vull dir L'emigrant!
Un dia, el director de l'orquestra d'en Galobart li va proposar d'ampliar el repertori. Hi havia dues o tres cançons que volia que cantés amb la primera vocalista. Ell va posar-se molt content i va demanar les partitures. Quan les va veure va literalment horroritzar-se i va marxar tot donant un cop de porta.
- Eren La puerta de Alcalá, Oficial y Caballero i El hombre lobo en París- ens diu gairebé ploriquejant. - I jo aquesta música no la interpreto.
La noia diu que té set i que ens convida a una cervesa. Galobart (ho dubtaven?) no beu, però diu que es prendria una aigua, abans d'anar a l'Interflora. I mentre busquem un bar buit, penso, com deia el mestre, que l'aigua, a la vida, és tan important com els sentiments.

Capítol II.

Durant la nit de divendres, després del correfoc, en Galobart barreja. Barreja la medicació amb el xampany DO dels Blancs i el resultat és més letal que si s'hagués begut un Vinya Úlcera. Ens segueix, fent tentines, fins el parc.
- Espereu-me! - crida. -Ja sabeu que he tingut una infantesa molt difícil...!
La noia alternativa que ens acompanya, posem que es diu Montse, s'atura davant dels Jutjats i estira la corretja del gos, per impedir que evacuï a la roda d'un cotxe patrulla:
- No ets tu sol que pateix, Galobart- s'exclama- Jo també tinc els meus problemes. Vaig estar molt enamorada d'un blanc i tal. A les nostres famílies no veien bé una parella mixta com la nostra, perquè a casa som Blaus i tenim altres costums. L'adaptació als hàbits alimentaris és dura.
Però en Galobart es preocupa per la seva xicota, i d'aquí no el traiem:
- Cada cop que l'acompanyo a casa, passejant - ens confessa, tot referint-se noia - onze cantonades abans ja treu la clau del portal... Això és dolent?
- És significatiu- sentencia la tal Montse (sí, sí, posem que es diu Montse).
Són les set del matí i al parc ja hi ha xivarri. Com que tenim gana, especulem que potser allà hi fan una xocolatada. Però no. No hi fan xocolatada. Hi fan arrossada popular. A les dues del migdia. I què? És que un no pot ser previsor i començar a fer cua a les set? A qualsevol festa major del món hi ha algú que ha patit una guerra i que està disposat a començar-ne una altra si es dóna el cas que els tiquets s'esgoten abans que li toqui.
Ens trobem el matrimoni Gálvez-Ramos (ell és blau, ella no-sap, no-contesta), que fan cua des de les sis. En saber que nosaltres tenim amics a l'organització ens supliquen influències per repetir d'arròs.
-¡Mira Cari!- xiscla la senyora Gàlvez. I assenyala un nen blanc, vestit amb samarreta del Barça que participa a la gimcana popular del carrer. De cop ho entenem. L'insensat porta una

samarreta del Figo. El nen - Figo rep un passi en profunditat d'un altre nen, estil Kluivert a Guardiola. Un passi, doncs, que resumeix la situació política de Catalunya i per extensió la d'altres països com ara, la de Dzhugdzhur: es tracta de mirar a la dreta, fent-se el despitat, per en realitat, rematar a l'esquerra. Ai!
De lluny sona un hit de festa major. Aquell que darrerament servia de música d'un anunci i que fa... diu, diu: "Everything is gonna be allright..". Les preadolescents el canten.
- Música simiesca - fa en Galobart, que acusa la nit en blanc.
Aquest vespre, ell actua i l'anirem a veure. Només en cas que el públic sigui receptiu podrà cantar L'emigrant. No té gaire confiança ni en els blaus ni en els blancs, pobre.
- No t'agrada la música celta?- pregunta Montse, la hippy, amb un to que em fa venir ganes de treure'm la vida.
- Jo a vostè el conec ! - diu la senyora Gàlvez, referint-se al Galobart. - Vostè és el de l'orquestra.- L'he vist a les fotos, al carrer.
Els ulls d'en Galobart s'il·luminen.
- Ah, em pensava que es referia que m'ha vist en algun mitjà.
Diu "mitjà" en Galobart, perquè un dia va sortir a la tele.
Ens convida a tots a anar-lo a veure a la plaça, i tot i que la senyora Gàlvez volia anar a la Porxada perquè hi actua un mag, promet que no hi faltarà.
I ara han d'imaginar que passa com als programes de cuina quan posen un pollastre al forn. De cop et diuen "i ja ha passat la mitja horeta de gratinat". Aquí igual. Ja hem gratinat, i ara és vespre.
A la plaça (no els direm quina plaça; recordin que en Galobart existeix) l'orquestra inicia el concert i nosaltres ens posem a primera fila. Per sort l'hospital és al costat, i així, quan passa un cercavila de blaus, a l'estil San Fermín versió gore, podem dur-hi la commocionada senyora Gàlvez a prendre una aigüeta del Carme.
En Galobart s'està en un racó de l'escenari, malencònic, amb el micròfon a la mà. Toquen un mix de Queen, toquen Bailando, toquen fins i tot Para no verte más, però el públic no sembla gaire disposat a sentir La Santa Espina si no és en versió rap.
Per sort la nit és llarga. Al carrer hi ha mims i promiscuïtat, de manera que la mediterrània Montse prova de lligar-se un xanquer.
- Ei hola, pim pam, em dic Montse- es presenta.- Em pots dir Mont.
I com que ell no diu res, i sembla desolat, afegeix:- Hòstia, és que el pallasso té el rotllo que plora per dins i riu per fora, és o no és?

Mentre esperem que en Galobart acabi de cantar, seiem en un bar i demanem una cervesa. Ens la cobren a preu de segrestament.

Capítol III

Resum del que s'ha publicat: la cronista, acompanyada de la hippy Montse, i el matrimoni Gàlvez, va a veure el concert de Galobart. L'ambient no propicia que es canti res més que Bailando.

Stop. Stop. Stop. Gabinet de crisi. Aquesta nit, en Galobart actuava amb la seva orquestra i nosaltres l'havíem d'anar a veure. De fet ens hi hem encaminat, esquivant blancs que feien la conga i evitant blaus llençant-se aigua.
Perquè imaginin com està la ciutat, els diré que he vist un pare de família (no direm el seu color real per no avergonyir-lo) que passejava amb la seva filla. "Ja sé el que podem cridar,

Mariona", xisclava, histèric. "Podem cridar: "Aparteu-vos verds que passen els grocs!" (Els colors són ficticis per preservar la intimitat dels colors veritables). La nena estava desesperada, i li deia: "Però si ara no passa ningú, papa!"
Coses com aquesta fan que de gran et converteixis en president de la Generalitat o en psico-killer.
De tota manera, haig de dir que al carrer hi ha més blaus que blancs, i em temo que si els de Catalunya des de l'aire avui filmessin a Granollers semblaria el regne dels Barrufets.
Anem a veure en Galobart, doncs, quan a mig camí, ens trobem l'orquestra La tribu. El cantant té un aspecte més salvatge que els talladors de troncs que hem vist aquest matí. És un home que sembla que tot just fa dues hores que s'acaba de reintegrar a la societat. La mena d'home, en definitiva, que et faria convertir en mossa d'esquadra si això et permetés escorcollar-lo, la mena d'home, amigues, que no és ni serà mai en Galobart.
La senyora Gàlvez diu de quedar-s'hi una estoneta perquè canten Las flechas del amor. La hippy Montse diu de quedar-s'hi perquè en aquesta plaça es concentren més samarretes de "Salvem els aiguamolls de la B-30" que en tota la Fira de Tàrrega.
Un alternatiu proposa de fer un castell i ella fa d'anxaneta. Carreguen i descarreguen un tres d'un (o un un de tres) amb aquella alegria de la boja joventut.
Passant casualment per allà, ens trobem el pintor Paco Merino. Les meves cinquanta millors amigues volen un quadre d'ell, i m'han encarregat que li digui. Començo a fer-ho, però aleshores succeeix un fet paranormal.
El noi de l'orquestra canta aquella cançó del Roberto Carlos, que diu "Yo quisiera no ver tanto veeeerde en la tierra muriendo..." i que rima amb "desapareciendo". Ens fa cantar a tots. Hi ha un noi (em diuen que es va presentar a les eleccions) que reinterpreta la lletra de la cançó i com sempre en aquests casos la millora. Recordin que diu "yo quisiera ser civilizado como los animales" (i després ja ve el "nararai nararai nararai"). El noi, en canvi, diu: "Yo quisiera ser civilizado como los alemanes".
Els ho juro. I ho trobem tan bonic, tan poètic, que algú expressi el desig de ser com els germànics, que li volem fer un petó.
Però no tenim temps.
Lluny, una figura ens mira amb reprovació.
-Galobart!- exclamem- Ja has acabat?
--De petit vaig perdre els meus pares.. –diu a poc a poc. - Després vaig perdre la casa pairal... i ara…

Conte de Festa Major. Desenllaç

Resum del que s'ha publicat: quan ens dirigíem al concert de Galobart, va i ens trobem que en una plaça dura, actua l'orquestra La Tribu. Tenim la clara consciència que el seu cantant millora l'espècie. Galobart ens retreu que no l'haguem anat a veure.
Els diré, per cert, a tall d'incís, que el cantant de La Tribu no s'allotja a l'Hotel Iris (de fet allà només ens hi allotgem en Galobart i jo).

Diu el diccionari Fabra que desenllaç és l'acció de desenllaçar o desenllaçar-se; l'esdeveniment final que resol les complicacions d'una acció dramàtica, èpica etc.
Però aquesta acció nostra no és èpica ni dramàtica i tampoc no té massa complicacions, per tant no han d'esperar-se un final sorprenent. Aquest any no ha caigut un balcó, i la cosa més tràgica de la festa major, podríem dir que ha estat l'incendi que s'ha produït en un contenidor de paper, pels volts de la Porxada (això us passa per reciclar). Però què és un contenidor cremant? Doncs no res, comparat amb l'incendi de l'Empordà o la immensitat del mar.

Avui en Galobart no ens parlava, i tots nosaltres ens hem esforçat per fer-lo content. El matrimoni Gàlvez l'ha volgut convidar a uns macarrons de l'advocat Soler, però en Galobart té gastritis i el macarró no li va bé. Finalment la hippy Montse, tot i que té un encefalograma més semblant al d'una gallina que d'un humà, l'ha encertada de ple.
–Au Galobart, anem a la sarsuela, que fan La Dolorosa.
Això li ha fet una il·lusió boja. S'ha vestit per a l'ocasió i ens ha donat el bracet a mi i a la hippy. No ens ha deixat anar fins al Centre Cultural. Quan hem arribat, feien tot just la mitja part i cares llargues.
Ens ha donat la benvinguda un tal Jep. Vostès el deuen conèixer. És l'home que s'encarrega que el centre no vagi a la deriva i no es cremi com el contàiner. Però el nom de Jep ja els pot donar una pista de la mena de persona que el duu. S'imaginen un Jep amb corbata? Segurament no. En Jep té el cabell tirant a ros i llarg, i sobretot i per damunt de tot, gasta una boca amb un premolar al seu interior; un premolar rebel, sortit, que resumeix el seu abudant encant. En Jep ens ha deixat pujar al pis de dalt perquè en Galobart tingués una visió podríem dir que de conjunt.
Al hall, el senyor que toca el contrabaix es menjava una poma, assegut en una taula. Hem vist la taula i hem pensat: "Aquesta taula no és una taula qualsevol, és allò que se'n diu mobiliari urbà. Una taula, vull dir, on no t'hi asseuries si no fossis el del contrabaix que es menja una poma. La hippy Montse, per exemple, hauria estat expulsada immediatament.
En Jep s'ha posat a parlar amb una amiga seva, vestida de vermell. Es deia –m'han informat- Maribel, i és filla d'una cantant de la sarsuela. En Galobart s'ha interessat pel paper que interpretava la mare, i ha estat informat que feia de frare 2.
- Però l'any passat gairebé era la protagonista- ha dit la Maribel. I hem notat tots, que en Galobart la trobava atractiva.
- Però què passa que tots feu cares llargues?- He preguntat per canviar de tema.
- El protagonista, que està afònic – ha fet en Jep. –És una catàstrofe. Potser haurem de suspendre.
Ha començat la segona part i han sortit els frares. Sens dubte el millor ha estat la senyora d'Alcàrria (mare de Maribel).

I a partir d'ara, el final és una elecció més seva que meva.

1.- Si vostès creuen en la condició humana, aquesta història s'acaba amb en Galobart substituint el cantant afònic. Durant el fi de festa, Maribel ha de fugir de les seves insinuacions eròtiques. Fins i tot el pintor Paco Merino (tots vostès haurien de tenir un quadre seu) felicita en Galobart per les seves cordes vocals.

2.- Si vostès tenen tendència a la malenconia i el pessimisme, cosa que no els puc de cap manera retreure, aquesta història s'acaba sense que hagi passat res de nou. En Galobart se'n va a un altre Hotel Iris, i la Montse a dormir a un altre caixer automàtic. La Maribel no va vestida de vermell.

3.- Si vostès són dels que per damunt de tot, creuen en el realisme, aquesta història ha estat inventada, i els únics personatges no inventats, han estat el pintor Paco Merino, Maribel, Jep i fins i tot la senyora Alcàrria. L'única cosa que no ha estat una ficció, posem que ha estat l'habitació de l'Hotel Iris.

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type, // dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader d'imatges ?> // "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

URL d'origen:https://www.granollers.cat/festamajor/any-2000-empar-moliner#comment-0